

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: S.G.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **9. 7. 2014, čj. 1696/DS/14-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 8. 10. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, čj. 1696/DS/14-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 26. 5. 2014, čj. 22816/OD/13-29/Klep. (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o udělení řidičského oprávnění skupiny B, jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 361/2000 Sb.*“ nebo „*zákon o silničním provozu*“].

Ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která [mimo jiné] má na území České republiky obvyklé bydliště.

Mezi účastníky řízení je spor zejména o to, zda v daném případě bylo prokázáno splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu.

[III] Žaloba

Žalobce namítá, že žalovaný na základě zkreslení jím uváděných skutečností za současné nesprávné aplikace zákona dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vychází v převážném rozsahu pouze z rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, přičemž žalobcovu argumentaci považuje za nesmyslnou, hodnotí ji jako soupeření se správním orgánem (či jako napadání správního orgánu), aniž by se zabýval skutečným obsahem odvolání. Žalovaný posunul věc do osobní roviny, čímž v žalobci vzbudil pochybnosti o objektivitě a nezájatosti. Žalovaný nepostupoval správně, když nerespektoval žalobcovu tvrzení a právní argumentaci uvedenou v odvolání. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se mu nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. K osvědčení obvyklého bydliště v ČR žalobce správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, nájemní smlouvu k bytu užívanému v Karlových Varech, stvrzenky o úhradě nájmu, dohodu o provedení práce, potvrzení od společnosti InterMed s. r. o. o provedení práce dle smlouvy, doklad o výplatě odměny za výkon práce dle dohody o provedení práce vystavený společností InterMed s. r. o. a čestné prohlášení žalobcovy manželky o jeho obvyklém bydlišti v ČR. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že žalobce v Karlových Varech pobývá jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který zde užívá a hradí za užívání nájmné, tak z pracovních důvodů. Je tudíž i zcela pochopitelné, že se sem pravidelně vrací a že zde má obvyklé bydliště v ČR. Správní orgán prvního stupně i žalovaný předložené důkazy zpochybňovali, aniž by uvedli tomu odpovídající objektivní a zákonné důvody. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole. Není totiž možné předložené důkazy odmítnout, s odůvodněním, že mají nízkou důkazní hodnotu a neprokazují plnění podmínky obvyklého bydliště. Takto by žalovaný mohl přistupovat i k jakýmkoliv dalším předkládaným důkazům a dovozováním údajných důvodných pochybností je zpochybňovat. Měl-li správní orgán za to, že mám svoji žádost doplnit dalšími důkazy, pak mi měl ve smyslu § 4 správního řádu poskytnout přiměřené poučení, když správní orgán je povinen v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Vzhledem k charakteru požadavku správního orgánu a vzhledem k tomu, že jsem cizinec, je nepochybné, že podmínky pro takové poučení splňuji. O diferencovaném přístupu žalovaného k důkazům pak svědčí postoj k důkazům, které si správní orgán prvního stupně opatřil sám, tj. zpráva ze SRN a zpráva o žalobcově dohledání v místě bydliště. Byť žalobce nebyl při pobytové kontrole vykonané dvakrát během roku zastížen doma, bylo kontrolou od pronajímatele zjištěno, že se v bytě zdržuje a byt užívá. Ani zvonek (údajně) neoznačený jménem nedokazuje, že se žalobce v bytě nezdržuje. Žalobce zvonek označil, ale samolepka se jménem odpadla. Schránky však žalobcovým jménem označena byla a je. Dovožovat ze skutečnosti, že nebyl v rámci snahy jej vyhledat v místě bydliště zastížen doma, že se

nezdržuje na uváděné adrese a tudíž neproказuje své obvyklé bydliště, je chybné. Samotné provedení pobytové kontroly, resp. její účelnost pak zpochybňuje tvrzení kontrolního orgánu, že v době kontroly nebyl přítomen ani jiný obyvatel tohoto domu, přestože se jedná o pětiposchodový dům o osmi bytových jednotkách. Je zřejmé, že čas kontroly byl zvolen nevhodně. Je přece pochopitelné, že se musí pohybovat i mimo byt, tak jako každý. Důležité ale je, že se do bytu, jako do svého bydliště, pravidelně vrací a tedy zde má své obvyklé bydliště. Zpráva ze SRN pak nevylučuje existenci jeho obvyklého bydliště v ČR, což žalovaný zcela ignoruje. Zpráva ze SRN pak nevylučuje existenci žalobce obvyklého bydliště v ČR, což žalovaný ignoruje. Ze spisu vyplývá, že Magistrát města Kirchheimboladen sděluje Spolkovému úřadu pro nákladní dopravu a řidiče, že žalobce je hlášený v samostatném bytě v Kirchheimboladenu, není tam uvedeno, že žalobce má životní základnu a bydliště v SRN, jak uvádí správní orgán. Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vydává v rámci své pravomoci Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, což je orgán veřejné moci. Proto Potvrzení o přechodném pobytu je dle § 567 NOZ veřejnou listinou. V této veřejné listině je potvrzeno, že mám pobyt v ČR na adrese ... a tedy že na této adrese mám obvyklé bydliště v ČR. Obsahem veřejné listiny je pak to, že se nejen v rámci probíhajících soudních a správních řízení, ale vůbec v praxi státních a jiných veřejných orgánů předpokládá správnost těchto listin, a to až do okamžiku, než se prokáže opak. Nedokazuje se tedy správnost, ale naopak jejich případná nesprávnost. Účastník řízení zpochybňující veřejnou listinu musí tedy unést důkazní břemeno a své tvrzení prokázat. Proto, když správní orgán tvrdí, že nemám v ČR obvyklé bydliště, tak to musí prokázat správní orgán, tedy žalovaný, jak vyplývá z § 568 NOZ. V této souvislosti poukazuji na zcela nepřijatelný způsob, jakým správní orgán požaduje od odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR sdělení o mém zdržování na adrese mého přechodného pobytu, kdy tento ve své žádosti negativně ovlivňuje, jak je zřejmé z dopisu ze dne 28. 4. 2014 založeného ve spise. Současný postoj správního orgánu prvního stupně i žalovaného ve věci je v rozporu s jeho postojem v souvislosti s žalobcovým přijetím k výuce a výcviku řidiče. Podmínkou přijetí k výuce a výcviku je totiž kromě dalších skutečností dle § 13 odst. 1 písm. e) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel i to, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Podmínkou k získání řidičského oprávnění je pak složení zkoušky odborné způsobilosti, kterou dle § 33 uvedeného zákona provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy správní orgán prvního stupně. Jestliže tedy žalobce byl způsobilý k tomu, aby byl přijat k výuce a aby byl připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti, není možné, aby při obdobných svých osobních poměrech nebyl způsobilý k udělení řidičského oprávnění. Pokud by totiž nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, nemohl by být přijat k výuce a ani by nemohl být správním orgánem prvního stupně připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti. Tyto dvě fáze vedoucí k získání řidičského oprávnění nelze od sebe oddělovat, jak se snaží žalovaný. Kontinuita rozhodování správního orgánu a právního očekávání musí být zachována. Jestliže se žalovaný dovolává Směrnice Rady č. 91/439/EHS čl. 9, resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady čl. 2006/126/ES o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště, pak všechny zde uvedené podmínky, tj. akcentace osobních vazeb před pracovními vazbami, žalobce jednoznačně splňuje. V tomto směru dále poukazuje na rozsudek Evropského soudního dvora (druhého senátu) ve věci C - 467/10 v řízení SRN proti Barisi Akyüzovi. Skutkové závěry, ke kterým správní orgány dospěly, jsou výsledkem nesprávného hodnocení důkazů. Žalovaný pochybil, když nevyhověl

žalobcovu odvolání. V důsledku toho pak žalovaný dovodil nesprávné skutkové a poté i nesprávné právní závěry.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 10. 2014. Navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, oba ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stran prokázání obvyklého bydliště na území České republiky soud nejprve uvádí následující.

V § 52 správního řádu se praví: Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [*věta první*]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [*věta druhá*].

Soud má za to, že povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první tohoto zákona zatěžuje účastníka řízení zejména tehdy, žádá-li o přiznání určitého oprávnění. V takových případech má správní orgán povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 věty druhé uvedeného zákona především proto, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Uvedená interpretace není podle názoru soudu v rozporu ani s § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zákonodárce u této základní zásady činnosti správních orgánů použil dikci ne „postupuje správní orgán tak, aby *zjistil* stav věci“, nýbrž „postupuje správní orgán tak, aby *byl zjištěn* stav věci“, z čehož se dá usuzovat na to, že v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá tohoto zákona), zatímco v řízeních,

v nichž má být na žádost přiznáno oprávnění, je správní orgán sice rovněž povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první uvedeného zákona), ale okolnosti důležité pro ochranu soukromého zájmu žadatele mohou být zjišťovány tak, že žadatel je – neučinil-li tak už v žádosti – správním orgánem vyzván, aby takovéto okolnosti tvrdil a na podporu svých tvrzení označil či předložil patřičné důkazy. Zde je na místě připomenout také § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu, podle něhož nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Jednou z podmínek udělení řidičského oprávnění osobě, která nemá na území České republiky trvalý pobyt, je, že prokáže, že na našem území je místo, kde tato osoba buď pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu stanovených činností na území České republiky [§ 2 písm. hh) bod 1 zákona o silničním provozu], nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává stanovenou činnost v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou [§ 2 písm. hh) bod 2 téhož zákona]. Jelikož osobními vazbami se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, je zřejmé, že jde o skutečnosti, povědomosti o níž disponuje především žadatel o udělení řidičského oprávnění. K pobývání na místě nebo k pobývání a vracení se na toto místo musí nadto docházet po delší dobu, která pro bod 1 činí „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ a pro bod 2 je vymezena znaky „pravidelně“ a „není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou“, a proto k prokázání této podmínky nemusí postačovat listiny, které lze získat v rozmezí několika dní nebo týdnů a to ještě často prostřednictvím zástupce. Soud tu nemůže akceptovat představu, že předloží-li žadatel jednu či více takovýchto listin, musí mu být řidičské oprávnění uděleno a jestliže tak správní orgán neučiní (z důvodů, které jsou v souladu se zákonem a které v odůvodnění rozhodnutí vyjeví), musí každé tvrzení žadatele dopodrobna vyvracet. Tady žádný přesun břemene tvrzení a důkazního břemene nenastává: žadatel je nadále povinen tvrdit a prokazovat hlavně okolnosti svědčící o jeho osobních vazbách, správní orgán je nadále povinen zjišťovat okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (a pro posouzení daného případu). Nesplní-li žadatel své povinnosti, zpravidla to bude mít za následek nevyhovění jeho žádosti.

K prokázání obvyklého bydliště v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí Magistrát města Karlovy Vary mj. nepochybnil, že žadatel měl na adrese ... hlášen přechodný pobyt, resp. bylo mu na této adrese poskytnuto ubytování. Uzavřel však, že to neprokazuje naplnění podmínky prokázání obvyklého bydliště tak, jak to požaduje zákon o silničním provozu. Stejný závěr vyslovil i stran dokladů o zaplacení nájemného. Správní orgán také vycházel ze skutečnosti, že dle sdělení získaného od Svazu obcí Kirchheimbolanden prostřednictvím Spolkového dopravního úřadu je žadatel stále hlášen v samostatném bytě v SRN na adrese.... Žadatel je v Německu ženatý. Správní orgán má za to, že předložené doklady, které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území ČR, tuto skutečnost neprokazují, nadto, při pobytových kontrolách na adrese ... žalobce nebyl zastižen.

V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný plně ztotožnil s argumentací prvoinstančního správního orgánu (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění

napadeného rozhodnutí). Soud může v souladu se svou praxí postup správních orgánů jen aprobovat.

Stanovisko, ke kterému v obdobných věcech došel zdejší soud, zaujal také např. Krajský soud v Ústí nad Labem: „*Termín „přechodný pobyt“ obsažený v § 82 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném k 6. 9. 2010) je nutno interpretovat v souladu s legislativní zkratkou v § 2 písm. hh) téhož zákona, která jej pro účely citovaného zákona rozšiřuje o další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České republiky. Jako osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, je tedy nutno pro účely tohoto zákona chápat ty osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, který trvá alespoň 185 dnů, nebo osoby, které se na území České republiky připravují na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců.*“ (rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 15 A 132/2010-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Uvedené názory krajských soudů byly – byť ve vztahu k předchozí právní úpravě – aprobovány i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68 (k dispozici na www.nssoud.cz):

„[12] ... Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. ...

[14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. ... Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobitelné argumentací krajského soudu otřást.

[17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. ...“.

Nověji lze poukázat také na tento právní názor Nejvyššího správního soudu: „„Doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“ ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“ (žalovaným správním orgánem zmiňovaný rozsudek ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 287/2014-36).

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo

potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Citované zákonné ustanovení by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo

2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanu Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie *a)* hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce *a b)* neohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže *a)* žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, *b)* je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, *c)* je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhová každému občanu Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky

stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb stanoveného druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

V žalobě poukazuje žalobce na to, že správnímu orgánu předložil také nájemní smlouvu, doklady o úhradě nájemného, dohodu o provedení práce, potvrzení od společnosti InterMed s. r. o. o provedení práce dle smlouvy a doklad o výplatě odměny za výkon práce dle dohody o provedení práce vystavený společností InterMed s. r. o.

Ve správním spise se opravdu nachází smlouva uzavřená dne 10. 2. 2013 mezi K.M. jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem o nájmu bytové jednotky č. 4 o velikosti 1+kk v budově ...; dále stvrzenky o zaplacení nájemného na uvedené adrese za měsíce 4/2014, 1/2014, 12/2013, 10/2013, 9/2013, 6, 7, 8/2013, 4/2013, 5/2013, 2/2013, 3/2013, 2/2014, 3/2014; dále dohoda o provedení práce uzavřená dne 10. 5. 2013 mezi InterMed s. r. o. jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem, včetně jednoduchého výdajového pokladního dokladu o vyplacení částky 9.900,- Kč žalobci s uvedeným účelem platby „*Dohoda o provedení práce 10.05.2013*“ a prohlášení InterMed s. r. o. ze dne 14. 1. 2014, kterým uvedená společnost potvrzuje, že žalobce pro ni provedl práce dle dohody o provedení práce, za což mu byla vyplacena odměna dle dohody.

K tomu soud konstatuje, že nájemní smlouva jistě dokládá vznik určitých (subjektivních) práv, ne však to, že tato oprávnění byla skutečně naplňována či naplněna. Nájemní smlouva není sama o sobě dostatečným důkazem, že osoba uvedená jako nájemce předmětnou nemovitost užívá a jak dlouho ji užívá. Ve sporných případech k tomu musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí (např. další listiny či výpovědi svědků). Takovým hodnověrným podkladem ovšem nejsou dodatečně předložené stvrzenky o úhradách nájemného, protože ty by maximálně svědčily o platbách za nájem, nikoli o skutečném užívání bytu právě žalobcem.

Obdobné lze říci i o dalších listinách – dohodě o provedení práce, výdajovém pokladním dokladu a prohlášení. Sama dohoda opět dokládá vznik určitých (subjektivních) práv, ne však to, že tato oprávnění byla skutečně naplňována či naplněna. Podle čl. I této smlouvy se zaměstnanec zavázal vykonávat pro zaměstnavatele práci spočívající v tlumočení (překlady) z ruštiny do němčiny a opačně pro potřeby zaměstnavatele, s tím, že tuto práci bude zaměstnanec vykonávat v období od 10. 5. 2013 do 10. 5. 2014 (čl. II, bod 2.1 smlouvy) za odměnu 9.900,- Kč (čl. III, bod 3.1 smlouvy), kterážto je splatná měsíčně, vždy k 11. dni

následujícího měsíce dle počtu vykázaných odpracovaných hodin (čl. III, bod 3.3 smlouvy). Předložené prohlášení a výdajový pokladní doklad tak rozhodně neprokazuje dvanáctiměsíční žalobcův pobyt v ČR, maximálně to, že dostal zaplacen za práci vykonanou dle smlouvy v jednom měsíci (viz výše uvedené články smlouvy).

Stran sdělení předloženého žalobcovým zástupcem při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 20. 5. 2014 soud předně upozorňuje, že podle § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce (event. i v jazyce slovenském). Dále, podle § 16 odst. 2 věty první správního řádu, **písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého**, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Žalobcem předložená listina byla správnímu orgánu předložena s originálním textem v ruském jazyce, avšak bez úředně ověřeného překladu do jazyka českého. A protože správní orgán žalobci nesdělil, že by takový překlad nepožadoval, bylo plně na žalobci, aby postupoval v souladu s 16 odst. 1 a 2 správního řádu, což ale neučinil. Nadto, z textu v ruštině je zřejmé, že je v něm sdělováno, že se žalobce „periodicky vrací do Německa“. To ovšem nelze považovat za hodnověrný důkaz o prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, jak se žalobce mylně domnívá.

Stran námitky týkající se hodnocení důkazů soud připomíná, že podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Ohledně této zásady (volného hodnocení důkazů) se Vrchní soud v Praze vyjádřil – ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 – takto: *„Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.) teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se však rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení přichýlil a které důkazy odmítl a proč.“* [rozsudek ze dne 25. 2. 1997, čj. 6 A 139/94-17, publikovaný v Soudní judikatuře ve věcech správních, roč. 1, č. 12, s. 362-366].

Na zásadu volného hodnocení důkazů tedy úzce navazuje povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

K požadavkům na odůvodnění rozhodnutí zaujal Vrchní soud v Praze – opět ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 – toto stanovisko: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané*

účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčitě sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ [rozsudek ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27/1994 ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních – příloze časopisu Správní právo, rok 1994. č. 2, s. 90/XXVIII až 93/XXXI].

K tomu soud konstatuje, že v daném případě se správní orgány s žalobcem předloženými listinami vyrovnaly dostatečně jasně, určitě a srozumitelně. Z odůvodnění jejich rozhodnutí, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek, jsou patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. z jakých – pro soud akceptovatelných – důvodů je neměly bez dalšího za průkazné. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů netrpí podle názoru soudu nedostačujícím odůvodněním a není proto důvodu rušit je pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V dalším se odkazuje přímo na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Z důvodů uvedených výše se tedy zdejší soud neztotožňuje s přesvědčením žalobce, že prokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR.

Žalobce se dále dovolává zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů.

K tomu soud uvádí, že podle § 13 odst. 1 tohoto zákona výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která e) splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon^{2a)} [poznámka ^{2a)} odkazuje na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 13 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. e) dokládá žadatel čestným prohlášením. Podle § 25 věty první a druhé tohoto zákona je provozovatel autoškoly povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej vlastní, druh výuky a výcviku a skupiny vozidel, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Podle § 32 odst. 2 uvedeného zákona provozovatel autoškoly je povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb.

příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně sdělí žadateli prostřednictvím autoškoly místo, datum a čas konání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, popřípadě opakované zkoušky. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zařadí žadatele ke zkoušce z odborné způsobilosti, popřípadě opakované zkoušce tak, aby byla zahájena nejpozději do 15 dnů po obdržení žádosti provozovatele autoškoly o přihlášení ke zkoušce, a bude dbát, aby požadavek autoškoly byl uspokojen v jednom termínu.

Z citovaných ustanovení plyne, že obecní úřad obce s rozšířenou působností dostává o žadateli výše uvedené údaje a zařazuje jej ke zkoušce z odborné způsobilosti. Nikterak však z nich nevyplývá, že by tento úřad byl při postupu v intencích zákona č. 247/2000 Sb. oprávněn či povinen zabývat se otázkou, zda žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Není tu tedy založena žalobcem požadovaná kontinuita správního rozhodování a právního očekávání. Může tudíž dojít k tomu, že žadatel je přijat k výuce a výcviku a zařazen k odborné zkoušce v rámci zákona č. 247/2000 Sb., ale následně mu v řízení podle zákona o silničním provozu není uděleno řidičské oprávnění, resp. jeho žádost o udělení řidičského oprávnění je zamítnuta.

Soud nemá za to, že by žalobce (jednoznačně) splňoval (všechny) podmínky uvedené v čl. 9 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, resp. v čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006, o řidičských průkazech. Na rozdíl od žalobce soud nepokládá za pro přezkoumávanou věc příslušný rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, neboť žalobcova žádost o udělení řidičského oprávnění nebyla českými orgány zamítnuta proto, že na území Německa by žadatel musel projít lékařsko-psychologickým vyšetřením. Soud v rozsahu, v jakém na základě žaloby přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, nedošel k závěru, že v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a že se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním žalobce, příp. že důkazy byly posuzovány tendenčně.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (ve vyjádření k žalobě), a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. října 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková